

tidligere, vi have behandlet her i Tinget, ere jo, skønt det foreliggende Lovforslag hviler paa det samme Grundlag, meget væsentlige, idet de lette hele Sagens Gennemførelse. Ja, mere end det. Idet Sagen er bleven mere simpel i Udførelsen og i sin Form i det hele taget, vil man være i Stand til at spare en hel Del Udgifter for Staten. Det er jo, som den foregaaende Taler pegede paa, i de tidligere Forslag saaledes at saa mange i et Sogn, som repræsenterede de $\frac{2}{3}$ af Tienderne, kunde forlange en Afløsning. Dette var selvfølgelig et meget vanskeligt Apparat at faa sat i Gang, Naar man ved, hvor meget Besvær det fører med sig, at skulle blive enige om slige Ting, er det klart, at det er meget bedre, naar man nu er kommen ind paa en Tvangsafløsning; hvad dette Ting jo ogsaa tidligere gennem et Udvalg har udtalt vilde være det rette. Men der er ogsaa en anden Forbedring, som er foretagen, men som den foregaaende Taler ikke syntes var tilfredsstillende, nemlig den, som bestaar i, at man er gaaet bort fra de 24 Gange Tiendens aarlige Beløb. Det har jo altid fra vor Side været gjort gældende, at vi meget gerne vilde være med til at yde Tiendetagerne Vederlag for den fulde Afgift, og den Maade, hvorpaa Forholdet er foreslaaet løst her i Lovforslaget, finder jeg derfor rigtig og retfærdig. I Særdeleshed, naar man har sin Opmærksomhed henvendt paa dem, der faa Tiende som Embedsløn, vil det ses at være rigtigt, at der gives fulde 25 Gange Tiendens Beløb. Efter de tidligere Forslag var det fremdeles saaledes, at der kun blev een Tiende afløst ad Gangen i et Sogn. Naar man saaledes skal have hele Apparatet i Gang 3 Gange, kan jeg nok forstaa, at det vil medføre baade Spild af Tid og Arbejde og naturligvis ogsaa Udgifter, som man undgaar, naar man, som her foreslaaet, faar det hele afgjort paa en Gang. Dette, at man nu vil løse Spørgsmaalet paa den sidste Maade, tiltaler mig i høj Grad; jeg tror, at det er den Vej, ad hvilken man lettest vil være i Stand til at naa en Løsning af det.

Da jeg kan give min Tilslutning til Lovforslaget i dets Helhed, saaledes som det foreligger, skal jeg ikke komme nærmere ind paa det. Jeg vilde ønske, at man kunde komme til en Ordning, som der nu staa saa mange og vente paa. Naar den ærede sidste Taler mente, at det, som der her gøres Krav paa, dog er lovlig meget at give til enkelte Medborgere, saa bør man dog lægge Mærke til, at vi nu i

Hundreder af Aar have baaret denne Byrde og have baaret den gennem trange Tider. Det er derfor ikke noget ubilligt Forlangende fra Landbrugets Side, at man nu endelig faar en Ende paa denne Sag. Det er jo dog saadan, at selv om denne Afløsningslov gennemføres, ville Landbrugerne gennem deres Skatter komme til at yde Bidrag til de Betalinger, som kræves til Afløsningen. Det har været nævnt, at Lovens Vedtagelse vilde medføre, at Byboerne kom til at betale store Summer til Landbruget. Det er en Misforstaaelse; de komme kun til at betale deres Part til denne Sag, og det er det vist ikke urimeligt at forlange, at de gøre, thi hvis vi skulde til fra Landbrugets Side at tale om, hvad vi have maattet yde til Industribeskyttelse og den Slags Ting, saa tror jeg nok, at vi med nogen Ret kunde forlange, at Byerne skulle være med til at bære de Byrder, som ere nødvendige, for at dette Spørgsmaal nu en Gang kunde faa sin Løsning.

H. N. Hansen: Da jeg i Fjor sammen med det ærede 4de Medlem for 7de Kred (Rottbøll) udgjorde et særligt Mindretal i det Udvalg, som havde denne Sag til Behandling, har jeg troet det rigtigt allerede nu ved Sagens 1ste Behandling med nogle Ord at udtrykke vor Stilling til den foreliggende Sag. Det nævnte ærede Medlem havde sammen med mig i Udvalget fremsat nogle Grundtanker om den efter vor Mening rette Ordning af denne Sag. Disse vare fremsatte i fuld Overensstemmelse med de andre Medlemmer, som høre til den Gruppe af Landstinget, hvoraf vi ere Medlemmer. Det vil altsaa forstaaes, at vi nu i Aar ere tilbøjelige til at lægge de Synspunkter, som vi den Gang udtalte, til Grund for vor Betragtning af det foreliggende Regeringsforslag. Vi havde for det første opstillet dette, at man i Stedet for fremdeles at bevæge sig paa den frivillige Tiendeafløsnings Vej burde gaa over til en tvungen Afløsning, og vi udtalte Ønsket om, at denne maatte ske i kort Tid, nemlig inden for et Tidsrum af 5 Aar, samt endelig at den burde ordnes gennem Tiendekommissærer og en Tiendekommission. Vi gjorde dette saa meget trøstigere, som vi mente, at vi derved vare i Overensstemmelse med Medlemmer af dette høje Tings Flertal. Denne Ordning, vi saaledes foreslog, er nu optagen i Regeringsforslaget. Jeg lægger ikke Vægt paa dette, at man der ikke har sat en bestemt Frist for Arbejdets Gennemførelse, thi jeg holder for,